

Josep Ma. Morera, Maria Luisa Ponte,
Roberto Cantos i Clementina Ródenas.

C I N E M A

La Mostra fa aigua

Vicent Mifsud

Josep Maria Morera, que va començar exultant la desena Mostra de Cinema del Mediterrani de València com a nou director, anunciava la seua dimissió la mateixa nit de clausura del festival. Malgrat haver revocat la seua decisió dos dies després, l'espantada del director teatral ha estat un reflex fidel del que s'ha esdevingut al llarg dels vuit dies i especialment en la cerimònia de clausura: un diàleg escènic per a besucs que va fer sentir vergonya aliena a tots els que van veure l'espectacle a través de Canal 9, i riure a la gent que omplia la sala.

El començament d'enguany, tanmateix, semblava que concediria als assistents de les sales de projecció i a les conferències de premsa i altres activitats paral·leles del Festival, la tan desitjada majoria d'edat de la Mostra.

La Fireta, una trista iniciativa consistent en una gran carpa que cobria un simpàtic mercadet d'objectes relacionats amb el cinema i, el que era més important, un homenatge a Charles Chaplin mitjançant un recull d'articles que permetien viatjar a través de la vida del gran realitzador britànic.

Ha estat una de les pitjors idees dels organitzadors de la Mostra al llarg dels deu anys de l'existència d'aquesta. La nit de la inauguració continuà amb un homenatge, des d'un sumptuós Palau de la Música, a Charlot en la figura del seu fill Michael que va rebre els aplaudiments d'un públic abillat per a l'ocasió.

Una dotzena de seccions i més de cent cinquanta pel·lícules semblaven prou per a aconseguir una clima idoni per a estimar el cinema durant una setmana. A més, el públic valencià volia estimar-se'l. No li ho ha permès, però, la dispersió de sales i el continu canvi d'horaris, i també l'enorme desorganització dels organitzadors, que va contribuir perquè fóra impossible l'ambient adequat per gaudir del setè art.

El que no se li pot negar a la Mostra de València d'enguany, però, ha estat la quantitat de visitants del món de la pantalla que han passat pel Palau, tot i que figures com Jane Fonda, Gregory Peck o Omar Shariff, que va al·legar una malaltia, es trobaren a faltar. Hi acudiren, entre altres, el director francès René Allio, José Luís Borau o Héctor Alterio com a mostra del que hem dit. La gran estrella, però, va ser Alberto Sordi. El gran còmic italià va arribar a Va-

lència quan el festival estava a punt de tancar les seues portes, però encara va tenir temps d'omplir de rialles la sala de conferències de premsa del Palau. «Sordi è Sordi».

No obstant això, el que quedarà de la X Mostra de Cinema del Mediterrani seran les pel·lícules premiades. El jurat internacional va concedir la Palmera d'Or ex-aequo a la pel·lícula turca *La boira* i a la iugoslava *Punt d'encontre*, de Goran Marcovic. La primera, dirigida per Zulfu Livanelli, és una recuperació de l'essència del poble turc. Goran Marcovic realitza amb el seu film una encertada concessió a l'humor negre on, segons el director, els morts representen la part positiva i els vius la negativa. La Palmera de Plata va completar la setmana triomfal turca en anar a parar a les mans del turc Basaran per *No desapareu a la milotxa*. Altres films premiats van ser *El titellaire*, protagonitzada per Omar Shariff, i *Berlín Jerusalem*, d'Amos Gital.

La trista realitat de la Mostra és que els seus films guanyadors estan condemnats que no els veja mai ningú, perquè ningú els estrena. Cal un replantejament de l'invent o prompte el cinema mediterrani haurà de buscar un nou aparador. □